

на други-тъ падежи, за това и имена-та и мѣстоименія-та се пишѣтъ съ **ѣ** въ тойзи падежъ, (разумѣва се на крайній имъ слогъ). — Отъ това общо правило има твърдѣ малко исклученія и Господинъ Кръстювичъ има пълно право на това. —

Подобно **ѣ** се употребява въ нѣкои лица на глаголи-тъ, дѣто пакъ нѣкое нѣхно и затворено произношеніе го изисква.

4). Сложна-та буква **ѣ** е также намъ нужна и трѣба да се употребява вмѣсто **я** въ винителній падежъ на ошія имена и мѣстоименія що се свѣршѣтъ на **я**; както на при-мѣръ: *сия книга*, имен: *сѣиѣ книгѣ* винит: — Сѣщо **ѣ** се употребява и въ нѣкои лица на глаголи-тъ спорядъ нѣко-то имъ и затворено народно произношеніе. Забѣлеж-вамы обаче че **ѣ** не може да се употреби въ всички-тъ ошіе случаи, дѣто Руси-тъ употребяватъ **ю**, както нѣкои отъ нобы-тъ Бѣлгарскы писатели, даже и Г. Кръстювичъ струватъ, и пишѣтъ съѣзъ вмѣсто съюзъ и пр. и пр.

За употребленіе-то на опредѣлительній членъ: **Тъ, Та, То**, единств: числа и **Тѣ, Та** множеств:

Тойзи членъ, както е извѣстно, употребява се въ Ново-Бѣлгарскій нашъ языкъ и служи за да се опредѣли по́ отъ близо смислъ-тъ на едно съществително или едно прилагателно.

Добрѣ и справедливо казва Г. Кръстювичъ че нашій членъ друго нищо не е, освенъ показателное или от-носительное мѣстоименіе Церковно Славянск: языка **тъ**, (той) **Та, То, Ти, Ты**. Негова милость склонява тѣе членове тѣи, както се склонява Церковно-Славянское реченио мѣ-стоименіе (виж: Бѣлгаре: Книж. Брой 20 1858).

При склоненіе-то же на опредѣлительній членъ съ нѣкое име, поучава ны много добрѣ Г. Кръстювичъ че за да се произнесе и образува звукъ-тъ **а** или **ѣ**, **ѣ-я** или **ѣ-ѣ** „трѣба при усвѣщеніи-тъ съществителни и прилагателни да се промѣнятъ крайны-тъ имъ безгласны буквы **ъ** и **ь** на гласны.“ (или по́ добрѣ полъгласны); Мы казахмы въ